

Voor de rubriek De Buurtkroeg van het AD Rotterdams Dagblad
Geplaatst 14 oktober 2009
© Willemijn Dicke

‘Kom, dans met mij’, vleide Pedro, een vroege dertiger. Mijn kroegmaatje en ik - vrouwen van rond de veerig- zaten aan een tafeltje in café Schoonewil. Pedro ging met zichtbare moeite door zijn knieën en kwam op ooghoogte met ons. ‘Jee, nou zie ik het’, zei hij enigszins geschrokken. ‘Jullie zijn veel ouder dan ik. Van welke muziek houden jullie? De Beatles ofzo?’ De rest van de avond ging hij poolen en liet ons, dames op Beatlesleeftijd, met rust.

Later verhuisden we naar de bar. We spraken een vrouw uit Turnhout die speciaal voor deze kroeg op en neer kwam uit België. Ze hield nog steeds van de kroegen in Rotterdam, maar de stadse genoegens wogen niet op tegen het woongenot in België. Een vrijstaand huis met een lap van een tuin: kom daar maar eens om in Rotterdam. Naast haar stonden aan de toog een pedagoog, een jongen van 18 die nog niet wist hoe zijn leven eruit zou moeten zien nu hij het VWO had afgerond en ook niet geweldig veel haast leek te maken met zijn toekomst, een kok en een gepensioneerde banketbakker. Alles zat door elkaar, zwart, wit, jong, oud. Iedereen was welwillend en in voor een praatje met elkaar en met ons. Een heer op leeftijd zei herhaaldelijk en indringend dat de liefde bijzonder was. ‘Liefde is mystiek.’ Dat kon ik alleen maar beamen.

Op dinsdag is de wedstrijdavond maar ook deze avond werd er gepooled, door mannen en vrouwen. Aan de tafel van Pedro werd de wedstrijd soms even stilgelegd voor een uitgebreide zoenpartij met zijn tegenstandster.

Tegen twee neven vertelde ik dat ik een stukje ging schrijven over deze avond. ‘Ben jij schrijver?’ wilde de slanke man weten. ‘Dan ga jij mijn biografie schrijven.’ Hij bestelde een biertje voor mij en begon zijn levensverhaal te vertellen, waarin ook wat mensen figureerden die normaal alleen met hun initialen in de krant komen. Hij onderbrak zijn verhaal plotseling. Een kroegbezoeker vroeg de barman om geld te wisselen voor de gokautomaat. ‘Niet doen’, gebood hij de barman. Hij liep naar de gokker toe. ‘Kom hier en drink een biertje van mij, dat is beter dan je geld te vergokken.’ De man kwam met lichte tegenzin bij ons staan, maar liep die avond niet meer naar de gokautomaat.

Bij het afrekenen fluisterde de oudere heer me nog iets in m’n oor. Ik kon het niet verstaan. Het was vast: ‘de liefde is mystiek’ en met die boodschap kwam ik thuis.